



**Република Србија**  
**ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД**

Кзз 1328/2021

15.12.2021. године

Београд

**У ИМЕ НАРОДА**

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Милене Рашић, Бате Цветковић и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног - адвоката Драга Јабланова, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину К број 292/21 од 23.09.2021. године и Вишег суда у Зрењанину Кж1 број 231/21 од 01.11.2021. године, у седници већа одржаној дана 15. децембра 2021. године, једногласно, донео је

**ПРЕСУДУ**

**ОДБИЈА СЕ**, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Драга Јабланова, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину К број 292/21 од 23.09.2021. године и Вишег суда у Зрењанину Кж1 број 231/21 од 01.11.2021. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

**Образложење**

Пресудом Основног суда у Зрењанину К број 292/21 од 23.09.2021. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. ЗЈРМ, за које дело му је применом одредаба чланова 64., 65. и 66. КЗ изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 6 месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року проверавања од 2 године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Истом пресудом, на основу члана 264. став 1. ЗКП, окривљени је обавезан да суду на име паушала плати износ од 5.000,00 динара, а на име трошкова кривичног поступка износ од 4.056,76 динара, те да Основном јавном тужилаштву у Зрењанину на име трошкова кривичног поступка плати износ од 13.752,84 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

На основу члана 258. став 4. ЗКП, оштећени ББ је упућен на парнични поступак, ради остваривања имовинско-правног захтева.

Пресудом Вишег суда у Зрењанину Кж1 број 231/21 од 01.11.2021. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног, а пресуда Основног суда у Зрењанину К број 292/21 од 23.09.2021. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Драги Јабланов, на основу члана 482. и 483. став 1. ЗКП, не наводећи законски основ, с тим што из образложења произилази да указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе за предметно кривично дело.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у делу у којем се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, у захтеву за заштиту законитости бранилац истиче да се у радњама окривљеног не стичу битна обележја кривичног дела из члана 23. став 1. ЗЈРМ, обзиром да се радња овог кривичног дела мора извршити у вези са јавним редом и на јавном месту, а из описа места извршења кривичног дела произилази да је оно учињено у службеним просторијама ПО ... . Надаље, у захтеву се наводи да је јавни тужилац на главном претресу изменио оптужни акт, тако што је из чињеничног описа радње извршења изоставио речи „напао“ и као инкриминисану радњу окривљеног означио само речи „је..м вам мајку“, а што се према ставу одбране може оквалификовати само као увреда упућена службеном лицу, па радње окривљеног евентуално могу представљати прекршај из члана 22. став 1. ЗЈРМ.

Врховни касациони суд је изложене наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног оценио као неосноване, из следећих разлога:

Кривично дело ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, чини онај ко прети да ће напасти, покуша да нападне или нападне или на други начин омета овлашћено службено лице у обављању послова безбедности или одржавању јавног реда и мира.

Према чињеничном опису радње извршења предметног кривичног дела, датом у изреци првостепене пресуде, окривљени АА је критичном приликом, у просторијама ПО ..., у стању када му је способност да схвати значај свог дела и да управља својим

поступцима била битно смањена услед алкохолисаности тешког степена, у које стање је претходно сам себе довео, ометао службено лице у вршењу службене дужности – оштећеног полицијског службеника ББ, тако што је приликом обављања разговора у вези пријаве насиља у породици устао са столице, пришао оштећеном полицијском службенику, ухватио га у пределу врата десном руком, обгрливши га и стежући те говорећи „је..м вам мајку“, при чему је био свестан свог дела, хтео његово извршење и био свестан да је његово дело забрањено.

Дакле, из изреке правноснажне пресуде јасно произилази да је окривљени критичном приликом описаним радњама на други начин ометао службено лице – полицијског службеника ББ у обављању службене дужности, што је једна од алтернативно прописаних радњи извршења кривичног дела из члана 23. став 1. ЗЈРМ, којом приликом је био свестан свог дела и да је његово дело забрањено, при чему је хтео његово извршење, па како су у изреци правноснажне пресуде јасно описани сви, како објективни, тако и субјективни, елементи кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, због ког је окривљени и оглашен кривим, то су неосновани наводи браниоца, изложени у захтеву, да се радње окривљеног могу евентуално квалификовати као увреда упућена службеном лицу и да представља прекршај из члана 22. став 1. ЗЈРМ.

Осим тога, код кривичног дела ометање овлашћеног службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. ЗЈРМ, заштитни објекат није јавни ред и мир, већ нормално и редовно функционисање надлежних органа за одржавање јавног реда и мира који своју функцију врше преко службених лица која обављају службене дужности у тим органима. Стога је кривично дело могуће извршити и у просторијама полицијске станице, а не искључиво на јавном месту, како се то неосновано истиче у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног.

Из наведених разлога, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, у делу у којем се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, одбијен је као неоснован.

У осталом делу, бранилац истиче да опис радње окривљеног - да је критичном приликом оштећеног „ухватио у пределу врата десном руком, обгрливши га итд.“, нема утемељење у исказу оштећеног, нити у исказу сведока ВВ који је присуствовао критичном догађају, а којим наводима бранилац указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно на повреду закона из члана 440. ЗКП.

Истим захтевом указује се и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, истицањем да Виши суд у Зрењанину, као другостепени, у образложењу своје пресуде није изнео јасне и уверљиве разлоге у вези са оценом да се у конкретном случају ради о кривичном делу из члана 23. став 1. ЗЈРМ.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени преко браниоца може поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног првог лека због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и због повреде закона из члана 440. ЗКП, то је Врховни касациони суд поднети захтев у овом делу одбацио као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП у делу у којем је захтев одбијен као неоснован, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, донета је одлука као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник**  
**Снежана Меденица, с.р.**

**Председник већа-судија**  
**Невенка Важић, с.р.**

За тачност отправка  
Управитељ писарнице  
Марина Антонић